

280. ԱԿՈՒՓՋԱՆԻՆ ԾԱՄՊԱՆՍԿԻՆ

Մին տարի Ակոսիջանը մտկումը տրնով քյնն Շուշիդալան տեսնա հի՞նչ քաղաք ա, վեր էնքան թարիփ են անում, համ էլ տեսա-տեսնա տանի ընդեղ, ծախի, առտտուր անի, ընդեղան էլ խուխորցը հետի վնդաման, շնրն-մնրն-խուրդավաթ առնի պիրի:

Մին քանի օրան հտը Ակոսիջանը պտահեց ուրննց շինանցի Հնքեդին, ուրնն մտկինը ընդրան ամեց: Ասիլ չես, Հնքեդը ուրնն արաբան պղրաստալ ա, հընգլերի ա ման կյնմ, վեր մտեղ քյննց Շուշի: Պայման կըպեցին, էքսի ըռավհտը Հնքեդը հղները լծեց արաբին, հինչ նհհտը տնիլու վեր տըրնով արաբումը, քյշեց քյննց Ակոսիջանանց մղակումը կղնըցըրուց: Ակոսիջանը մին քանի փութ վխճարի պոթ օներ, մին էլ շորս շուրուցուրած տվարի կաշի, քըցեց արաբին մեղը, ինքըն էլ նիհ իլնով պրթին մեշոկներին յրնն պըրանվեց: Հնքեդը արաբան քյշեց, ճըռճըռալով էրկու օրումը հըսան Շուշի: Շուշվա բղարումը Ակոսիջանը պոթըր ննն կաշին ծախեց պրծավ, փողը նաղդեց, քյննց քյնվմանսարան, տեսավ Հնքեդըն էլ ուրնն կործըն ա պրծալ:

Պայման կըպեցին, վեր ըռավհտը դոթյաններն ուրննց առտտուրը անեն, մինչիվ քսոր պրծընեն, քըսորա յետ ճնապա ընգլեն դըրն տոն:

Ակոսիջանը Շուշվա լոխ դոթյաններն ման եկավ, հինչի հավան կցավ առավ պերավ տղվարեց: Մինչիվ ճըրպարվիլը էրկու սհաթ էլ կար: Ակոսիջանը ուրնն հետի Շուշվա քյուշեթը ման էր կյնմ, թմաշա անում: Լսալ էր վեր Շուշի շամպանսկի են ծախում, ասում են շատ լավ խմիչկ ա, մտադիր էր պրոր անի: Մին ապտեկի կոխ-

կամ անցկրնալիս զիդաց թն խմիշկեղենի դուքանն ան, նի մտամ
հրցրուց, թն.— Խաղէին, շամպանսկի օնե՞ս: Էտ ապտեկին տե-
րըն էլ կլխի ընդլնով, վեր էս մարթը խամ ա, շամպանսկուց պան
շի հրսկանում, ասեց.— Էա, օնեմ, քանի՞ բոթով ես օգում: Ապ-
տեկումը շամպանսկին հի՞նչ կործ օնի, ապտեկին տերը ընդրան
յրան մին բորժամի բոթով կաստորկի եղ ծախեց: Ակոսիշանը բո-
թովը եր կալավ տնա եկավ, մին դալգա քլումշում կաղնեց, բո-
թովը պնց ըրավ, կլխին քաշեց, քըլթքըլթալի կեսը խմեց, քիշ
մնաց սերտը ետ տար, վեր զըզվեց մտկումը ասեց.— քու շամպան-
սկի շինողիտ սենցը-հհհհցը, բա էս խմիլի պան ան, վեր հնլն
թնարիս էլ են անում: Ամմա դէ՛ հի՞նչ աներ, փող էր տվալ, ափ-
սուզը եկավ, տեն շի քցեց, մնացածն էլ զզվիլնով, սերտը խընի-
լնով մին թնհրնով կլխին քաշեց, բոթովը տըրտնեկեց՝ յրա ըրավ,
ինքը եկավ քլալվանսարան: Էնքեղը արարան լծեց, Ակոսիշանին
փորը դըռըռում էր, հրան քցեց արարին մեշը, շուխան կըլուեց
տըրավ կլխին տակին պրանեց:

Մին քանի վերստ անշախ ին քլննցնալ, Ակոսիշանին փորը
սկսեց քլշիլ, շորվա անիլ, սհաթ-մնուտ արարան կղնըցընիլ էր
տամ, երկյնմ պըպըզում, զոռ տամ, քիշ էր մնում խեղճ մարթին
աղիքնին կըտորի եր տննան:

Սարուզը վեր անց կըցան, Ակոսիշանը էլ կարաց վեշ, թն
տեղան երկենա, լհն շալվարը քցեց վենդերը, մեշկին յրան պրա-
նեց, արարին տխտըկներին դաթավը փորը քլշում եր: Արարին
թըրըխկթըրըխկոցըն էլ մին դուան էր Ակոսիշանին քանա հանալ,
վնսկեռնին ալիւր ըրալ: Թըհնեց տնշըվիլնով, Ակոսիշանը հըսալ եր
Տեղ շենին կոխկը, կլխը պըրննցուրուց տեսավ էտ շենին խոխերքը
քըրըպարան են անում, մին շոն էլ կընծկոնծում էր, կլանշում:
Ակոսիշանը Էնքեթին հրցրուց.

— Արա Էնքեղ, էն խոխերքը խե՞ քըրպարան են անում:

— Շոն են սպանում, Ակոսիշան, ասում են փիս շոն ա:

— Էնքեթ, բա խե՞ են էն խեղճ հնվանին ընդըհեց տանշում,
շըշարում, բա մեխկը շի՞, ասի, թող մին բոթով շամպանսկի խը-
մըցեն, հենա հոքին կը կլն քմակավը տնա կլկյն էլի:

